

СЯЛЯНСКАЯ

НИВА

Няхай живе Беларускі Народ!

Адрэс Рэдакцыі і Адміністрацыі:
 ВІЛЬНЯ, ЗАВАЛЬНАЯ 6. (Wilno, Zawalna 6.).
 Рэдакцыя адчынена штодня ад 9 да 3 га-
 дзіны зпрача свята.
 Рэдактар прымае ад 12 да 2 гадз.

Зямля Сялянству бяз выкупу!

Падпіска:

на адзін месяц — 1 зал., на 3 месяцы — 2 зал.,
 на 6 месяцаў 4 зал., на год — 8 зал.
 Для заграіцы удвая даражэй.

Аплата надрукаванага залежыць ад рэдакцыі.

ВЫХОДЗЕ Ё СЕРАДУ І СУБОТУ.

ОРГАН БЕЛАРУСКАГА СЯЛЯНСКАГА САЮЗУ.

Тварам да сялянства!

Мы памятаем, як прабабка сучаснае „Нашае Праўды“ імкнулася закідаць гра-
 зёю арганізацыю Бел. Сялянскага Саюзу
 на самым яго пачатку. Чаго толькі тагды
 не пісалася?... Але-ж жыццё мацнейшае за
 ўсе выдумкі „наша-праўдаўскіх“ пісакаў,
 дык цяпер ім ужо прыходзіцца ня толькі
 на словах, але-ж і на самай, што ні ёсць,
 вачавіднасьці бачыць, што Беларускі Ся-
 ляньскі Саюз—не якая-колечы фікцыя, а рэ-
 альная рэч, якая аканчальна пабівае дэ-
 магогію і выбівае грунт з пад „Нашае
 Праўды“. Кожны, хто толькі сочыць за
 падзеямі і разьвіцьцём палітыкі сярод роз-
 ных прыхвасняў, можа заўважыць дужа ці-
 кавае зьявішча, гэта тое, што кожны пад-
 шыванец імкнецца падлабуніцца да сяля-
 нства. Гэтае дурніцкае зьявішча ў адносінах
 да іншых рожнага роду сялянскіх спеку-
 лянтаў нас зусім дзівіць ня можа, але-ж
 калі прыгледзецца да „Нашае Праўды“,
 дык хочацца гэтае знаменацельнае зьявішча
 разгледзецца не як падрабязней і старанней.

Увесь падход „Нашае Праўды“ да ся-
 ляньства над фірмаю „агульнага руху пра-
 цюўных мест і вёсак“, усё-ж такі паказвае
 толькі адно, што ня глядзячы на ўсе тэзы
 „Нашае Праўды“, яна ня можа стварыць
 сынтэзы сваёй працоўнае, сялянска-работ-
 ніцкае ідэалёгіі. У яе можна заўважыць
 разам і нешта камунізуе і нейтральнае
 да камунізму і вась гэтае нявыразнае абліч-
 ча „Нашае Праўды“ змушае нас на ста-
 ронках сялянскае клясавае газэты абгаварыць
 некаторыя дэталі.

Беларускі Сялянскі Саюз бязумоўна
 займае выразнае становішча сярод беларус-
 кага грамадзянства. Ідэяй яго зьяўляецца
 аб'яднаць беларускае сялянства на неза-
 лежніцкім нацыянальным грунце, аб'яднаць
 тых, хто зьяўляецца пакрыўджаным, каб
 супольнымі сіламі дамагацца і тварыць на-
 праву быту і адхіліць тых нацыянальных
 і сацыяльных крыўды, якія мы дазнаём...
 Праграма Беларускага Сялянскага Саюзу
 падрабязна і ўсебакова гаворыць аб гэтым
 а гэтым самым тварыцца сынтэза сялянскае
 ідэалёгіі.

„Наша Праўда“ на гэта не здабылася,
 бо заклікаючы беларускае сялянства ісьці
 за сабою не паказвае мэтай і шляху да
 зьдзейсьнення іх. Паўтараю, што „Наша
 Праўда“ са сваёй „працоўнай“ работніцка-
 сялянскай ідэалёгіі робіць мяшанку: яна
 сіліцца выявіць і нацыяналізм і інтэрнацы-
 яналізм і марксізм і дэмакратызм; адным
 словам і камунізуе і нейтралізуе, а ў рэ-
 зультате стварае мазню. Сам назоў „пра-
 цюўнасьці“ выклікае шырокае паняцьце.
 Пад назовам „працоўны“ разумецца той,

НОВЫЯ АРЫШТЫ БЕЛАРУСАЎ.

Перад самай Каранацыяй Вастрабрамскага
 абразу, у дзень прыезду ў Вільню Прэзыдэнта
 Польшчы, Старшыні Рады Міністраў Марш. Піл-
 судскага, міністраў, высокіх саноўнікаў, ката-
 ліцкага духавенства, войска, стральцоў, сака-
 лоў і іншых, у Вільні адбыліся арышты Бела-
 русаў. Арыштавалі: д-ра Ігната Дварчаніна, гр.
 Маразовіча, гр. Грышкевіча, гр. Мянке, гр.
 Мамоньку, гр. Касьцевіча і гр-ку Н. А. Сіняў-
 скую. Двух апошніх звольнілі з вастрогу у
 дзень арышту, а ўсіх іншых аставілі на казён-
 ным хлебе. Усіх арыштованых быццам вінава-
 цаць у нейкім ні-то замаху на „Каралева Каро-
 ны Польскай“ ні-то на Прэзыдэнта або на поль-
 скі ўрад, які прыехаў на каранацыю.

Каб зразумець на колькі гэтыя арышты
 былі беспадстаўнымі, беззаконнымі і кампрамі-
 туючымі польскі ўрад, ніжэй падаём наступны
 факт, аб якім мы даведаліся з вуснаў арышто-
 ванай гр-кі Н. Сіняўскай.

Гр-ка Н. Сіняўская заявіла, што дня 28-га
 чэрвеня, перад Пятром, у ейную кватэру зья-
 віўся сышчык Zygmunt Mrajski і пад сэкрэтам
 радзіў г-цы Сіняўскай выехаць, дзе нібудзь на
 правінцыю, на якія тры дні, бо, ў праціўным
 выпадку, яе спадкае няпрыемнасьць. Ня чуючы
 за сабой ніякай віны (трэба ведаць, што г-ка
 Сіняўская наагул не працуе ў ніякіх палітыч-
 ных арганізацыях) г-ка Сіняўская зусім ня ду-
 мала наступіць за радай сышчыка, але зьяв-
 нулася ў Ваяводзтва, дзе за атсутнасьцю на-
 чальніка аддзелу бяспечнасьці была прынята
 сэкрэтарам ваяводы. Сэкрэтару ваяводы гр-ка
 Сіняўская расказала факт аб навясціўшым яе

сышчыку і прасіла выясьненняў. Сэкрэтар ва-
 яводзтва заяву Сіняўскай абярнуў у шутку і
 сказаў, што нічога ёй ня станецца. Апрача гэ-
 тага гр-ка Сіняўская зьявлялася ў свой камі-
 сарыят паліцыі і таксама заявіла там аб „доб-
 рай радзе“ сышчыка Мрайскага. І тут быў такі
 самы адмаз як і ў ваяводы. Зусім нэўная таго,
 што можа быць зусім бяспечная гр-ка Сіняў-
 ская вярнулася да хаты. Аднак за пару дзён,
 у пятніцу 1-га ліпня, у дзень арышту д-ра
 Дварчаніна, Грышкевіча, Маразовіча і іншых
 у кватэру гр-кі Сіняўскай зьявіліся паліцыянты
 з нейкім у двільнай вопратцы (сышчыкам) і
 заявілі, што на загаду ўлады маюць у яе зра-
 біць рэвізію. Тут адразу гр-ка Сіняўская зая-
 віла прадстаўнікам польскае ўлады, што ўжо
 адзін сышчык пару дзён таму назад быў у яе
 і ўпярэдзіў аб гэтым, і што яна зрабіла адпа-
 ведную інтэрвэнцыю ў ваяводзтве.

Пачуўшы гэта, польскія старажы ладу
 і парадку перасталі рабіць рэвізію, а толькі за-
 бралі з сабой гр-ку Сіняўскую і адвезлі ў Ігна-
 тоўскі вастрбг. У вастрозе спаткаў вельмі вет-
 ліва гр-ку Сіняўскую нейкі высокі урадовец і
 пачаў яе дапрашываць. Пры дапросе выясьні-
 лася, што сышчык Zygmunt Mrajski, той самы,
 што прыходзіў нагараваць гр-ку Сіняўскую, каб
 яна выехала на 3 дні з Вільні, напісаў на гр-ку
 Сіняўскую данос, што быццам у гутарцы з ім
 яна прызналася, што зьбіраецца разам з ін-
 шымі Беларусамі зрабіць замах на Карана-
 ваньне Вастрабрамскага абразу Каралевай Поль-
 скай Кароны і на польскі ўрад.

Падзеі у Кітаі.

Ваенныя падзеі ў Паўночным Кітаі, па
 апошнім весткам, маюць рашаючы характар.

У правінцыі Шантунг паўночнай арміі
 адступілі да чыгункі на лініі Нанкін-Цян-Ззінь
 да Енчоў, дзе стараюцца затрымацца пры рэч-
 цы Чыха, каб устрымаць далейшае наступлень-
 не Чанг-Кай-Шэка і ўратаваць сталіцу Шан-
 тунга Цыннан-Фу.

Ваенныя адзелы паўднёўцаў зьявіліся
 ўжо ў 25 кілямэтрах ад Енчоў у Вялікага ка-
 налу. Наступленьне Чанг-Кай-Шэка спатыкае
 вялікія перашкоды, бо паўночныя арміі разьбі-
 раюць чугункі, заліваюць станцыі і твораць
 розныя спусташэньні. На абодвух баках вялікія
 страты.

Армія Чанг-Тсо-Ліна ў сучаснасьці адсту-
 піла ад Жоўтае ракі на поўнач ў кірунку Пэ-
 кін-Цян-Дзінь. Думаецца, што армія займе но-
 выя пазыцыі паміж Ці-Кан-Фу і Чангчоў, у
 100 кілямэтрах ад Пэкіну.

хто працуе, а хто-ж жыве бяз працы? І вась,
 пры гэтакім нявыразным нацыянальным і са-
 цыяльным абліччы „Нашае Праўды“, мы
 трэбуем ад яе кіраўнікоў паказаць свой за-
 праўдны твар; даволі маскаваньня і дэка-
 ратызму!?

Пакажыце сябе, каб можна было па-
 знаць вас, хто вы? ці вы Беларусы ці Нэ-
 гры з Афрыкі?

Самалётам з Амэрыкі у Эўропу.

Амэрыканскі лётнік Бірд на самалёце
 „Амэрыка“ з двума пасажырамі, маючы радыё-
 апарат, пераляцеў з Нью-Ёрка ў Эўропу.

Пры гэтым, калі Бірд ужо зьбліжыўся да
 самае мэты, дык чакала яго няпрыемнасьць, бо
 з прычыны імглы, прыляцеўшы над Парыж аб
 12 гадзіне ночы ён ня мог спусьціцца на лят-
 ніска, а гэтакім чынам зблудзіўшы пачаў апіс-
 ваць зігзагі навокал Парыжа.

У Парыжы, каля лятніска ўжо сабраўся
 вялікі натоўп цікавых, але-ж была атрымана
 ад Бірда радыё-тэлеграма аб тым, што ён ня
 ведае дзе спусьціцца. Падаваньня сыгналы ні-
 чога не памаглі, бачыць іх лётнікам перашка-
 джала імгла.

У рэзультате—Бірд упаў у мора, але на
 шчасьце блізка берагу, дык мог уратавацца
 як сам таксама і яго пасажыры.

Цераз дзёве гадзіны Бірд і яго калегі
 прыехалі, але ўжо чыгункаю ў Парыж. Апа-
 рат выцягнулі на бераг, які хоць моцна ўшко-
 джаны, але-ж магчыма яшчэ направиць. Бірд,
 гэта той лётнік, які на самалёце дасягнуў да
 паўночнага полюса.

Парыж прывітаў яго з надзвычайным эн-
 тузіязмам.

СЯЛЯНЕ! На раённых са-
 браньнях дамагайцеся тайнага
 галасаваньня!

Польскі імперыялізм.

Газета „Slow“, выдаваная польскімі абшарнікамі, што падтрымліваюць цяперашні буржуазны ўрад, змясьціла ў адным з нумараў скарочаны артыкул А. Бахэнскага, надрукаваны ў львоўскай часопісі „Myśl Mocarstwowa“. Ніжэй падаём частку гэтага артыкулу.

Затрымаўшыся падрабязна на нацыяналістычным імперыялізме, які праводзе польская эндэцыя з Р. Дмоўскім на чале, аўтар прыходзе да вываду, што гэты імперыялізм зводзіцца да палітыкі ўсходніх зямель. Далейшаму далучэнню тэрыторыяў эндэкі працівяцца, бо іх „Польшча не магла-б ператравіць“. Аўтар піша: Польшча стаіць, раней ці пазней, перад фактам вайны з Расеяй і Нямеччынай. Задатай замежнай палітыкі зьяўляецца падгатоўка да гэтай цяжкай вайны, у якой 30 міліённая Польская дзяржава будзе між 60 міліённая Нямеччынай і 100 міліённая Расеяй... Абайсьціся без саюзнікаў, рэч ведама, Польшча ня можа... Кідаецца проста ў вочы, што Беларусы і Украінцы маглі-б у гэтай вайне стаць на бок Польшчы. Цэнтральныя імкненні гэтых народаў маглі-б паставіць пад знакам запытаньня наагул далейшае існаваньне рускае дзяржавы. Палітычная дуэль між Польшчай і Расеяй за тое, хто зможа перацягнуць на свой бок гэтыя народы пачалося ўжо на нашых вачох...

Палажэньне-ж Польшчы будзе вельмі небяспечным да той пары пакуль яна: 1) не падые значна свае дзяржаўныя сілы, 2) не аслабіць адначасна сілы сваіх ворагаў — іначай у недалёкай будучыне Польшча можа апынуцца ў крытычным палажэньні.

Нямеччына мае прэтэнсіі толькі на заходнія правінцыі, затое Савецкая Расея хацела-б захапіць усю Польшчу. На Эўропу не заўсёды можна разлічаць. Абодвух мэт можна дапаць толькі пры помачы дзяржаўнага імперыялізму. Першы пастулят мае на мэце змяншэньне, за ўсякую цану магутнасці Расеі. Што датычыць Нямеччыны — спроба вайны выказала, што змяншэньне яе сілы дапаць вельмі цяжка, і то не надоўга; магчыма толькі змяншэньне небяспекі, — а гэта немагчыма без магутнага павялічэньня нашай сілы коштам Расеі. Змяншэньне-ж сілы Расеі можа быць данята толькі ліквідацыяй расейскай дзяржаўнасці пры пасярэдніцтве нацыянальных духаў і павялічэньнем Польшчы, г. зн. дарогай правядзеньня польскага дзяржаўнага імперыялізму. Разьбіцьце Расеі і стварэньне агульнага інтарэсу ў малядах „крэсавых“ народаў і Польшчы — гэта вялікая асаўная думка нашай дзяржаўнасці. Зьдзейсьнэньне яе — гэта магутная ягелёнская

Абнаўленьне Нацыянальнага Камітэту.

Аднэй з найважнейшых беларускіх устаноў у Вільні ёсьць Беларускі Нацыянальны Камітэт. Камітэт узьнік яшчэ ў 1919 г. і прадстаўляе сабой арганізацыю, якая абыймае беларускія ўстановы. Пакуль старшынэй камітэту быў гр. пас. Ярэміч, пакуль ня было зусім непатрэбнай грызні між беларускімі партыямі і арганізацыямі, датуль Камітэт быў паважнай арганізацыяй, бо зьяўляўся прадстаўніком беларускага грамадзянства і адначасна лучыў у сабе ўсе нацыянальныя беларускія сілы.

Але леташні год быў першым годам, які налажыў на Беларускі Нацыянальны Камітэт быццам жалезныя аковы і ня даў яму магчымасьці вясці беларускую нацыянальную працу. Прадстаўнікі с. п. „Грамады“, карыстаючыся невялікай большасьцю не далі магчымасьці іншым беларускім партыям, як: Беларускі Сялянскі Саюз, Беларуска Хрысьціянская Дэмакратыя, прыняць удзел у працы Камітэту, бо захапілі ў свае рукі ўвесь чыста склад прэзыдыуму Камітэту. Такім чынам, увесь год Камітэт ня выявіў сябе беларускай нацыянальнай працай, на т ня мог прыняць удзелу ў урачыстым святкаваньні 25-га сакавіка 9-тых угодкаў абвешчання незалежнасьці Беларусі. Мала гэтага, ходзяць чуткі, што прэзыдыум Камітэту, (не прызнаны іншымі беларускімі партыямі), ня склікаючы паседжанья Камітэту, падаваў

дзяржава ад Адэсы і Харкава да Мэмэлю і Коўны; яе няўдача — гэта перспэктыва блізкай ці больш далёкай канчыны Польшчы між Расеяй і Нямеччынай...

Мы асноўваючыся на традыцыі Ягеллаў і на прыгожых прыкладах гісторыі, хочам жыць згодна з сумежнымі народамі. Хочам даць ім нацыянальнае аб'яднаньне. Павінна быць поўнае раўнапраўе народаў. Галоўнаю спайкаю павінен быць супольны процірускі інтарэс, а маральна супольная дынастыя.

Гэты артыкул Бохэнскага вельмі характэрны для польскай дзяржаўнай думкі. Але гэтая думка, астанецца толькі лягуцьнем аб „мацарствавай“ ролі Польшчы ў Усходняй Эўропе, бо практыка незалежнай Польшчы выказала, што яна ня можа і ня будзе жыць у згодзе з сумежнымі і падуладнымі народамі, а затым роля яе будзе што-раз змяншацца на карысьць новага пляну — незалежнасьці ўсіх народаў быўшае імперыі, на чале якіх стануць не ўрады буржуазныя, а ўрады працоўных сялян і работнікаў.

на т мэмарыялы, кампрамітуючыя беларускі адраджэньскі рух. Трэба ўсяму грамадзянству ведаць, што ў працягу больш як году (1 год і 3 месяцы) ні аднаго разу не адбыўся агульны сход Беларускага Нацыянальнага Камітэту.

Такі стан рэчаў прымусіў іншыя беларускія партыі зьвярнуцца ў камітэт з дамаганьнем скліканья агульнага сходу Камітэту. На адно з дамаганьяў Беларускага Сялянскага Саюзу, якое было паслана ў Камітэт перад сьвяткаваньнем угодкаў незалежнасьці гр. Савіцкі пазволіў сабе даць іранічны адказ, які закончыўся такімі славамі:

„... прэзыдыум Б. Н. К. ня можа ня выразіць свайго здзіўленьня з таго ўльтыматыўнага тону звароту Беларускага Сялянскага Саюзу да Беларускага Нацыянальнага Камітэту ў справах, якія ў сутнасьці сваей носяць дэлевы і звычайны характар“.

Ня глядзячы на такі нетактоўны адказ гр. Савіцкага, пас. Рагуля, як прадстаўнік Сялянскага Саюзу, яшчэ раз зьвярнуўся да гр. Савіцкага з дамаганьнем скліканья агульнага сходу Камітэту. Праўда, гр. Савіцкі дужа ветліва дакліраваў склікаць Камітэт у часе да 1-га чэрвеня. Але прайшоў 1-шы чэрвень і 15-ты і 20-ты, а сходу як няма, дык няма!...

Такі стан рэчаў парадзіў сумліў у сяброў Камітэту, што людзі, якія фармальна лічацца ў прэзыдыуме ня могуць выконваць сваіх статутных абавязкаў перадусім дзеля таго, што адзін з іх быў арыштаваны яшчэ ў студзеню і дагэтуль ня звольнены, а два апошнія, ня маючы арганізацыі, якая іх выставіла ў прэзыдыум Камітэту (Грамада ўрадова зліквідавана) ня могуць самі на сваю адказнасьць склікаць Камітэт.

Прымаючы пад увагу такі стан рэчаў, які пагражаў магчымасьцю ліквідацыі камітэту, група сяброў камітэту, дбаючы аб утрыманьні камітэту як беларускай нацыянальнай арганізацыі, паставіла склікаць агульны сход Камітэту. Ува ўсіх дэмакратычных статутах арганізацыяў прадбачаны параграф, на аснове якога, ў выпадку, калі прэзыдыум ня можа або ня хоча склікаць агульнага сходу, пэўная частка сяброў арганізацыі мае права сама выступіць з ініцыятывай скліканья агульнага сходу. У даным выпадку было ўсё зроблена паводле статуту, былі разасланыя запискі на сход Камітэту ўсім беларускім самастойным арганізацыям. У выніку гэтых записінаў на агульны сход Беларускага Нацыянальнага Камітэту зьявілася 15 прадстаўнікоў ад сямёх рожных арганізацыяў, а частка запрошаных

Показка аб сучаснасьці.

Вёска Галышкі атрымала свой назоў не прыпадкова. Іначай назваць яе нельга. Разгнездзілася яна на пашчанай горцы, дзе ніякае дрэва, апрача сасны, ёлкі ці ялаўцу расьці ня можа, а дзеля таго, што хваёвыя дрэвы для дамашніх пасадак не падходзяць, дык у Галышках на ўсю вёску ніякае дрэвавае расьлінікі няма. Дык вось чаму Галышкі называюцца гэтак!...

За поўвэрсты ад вёскі прабегае вузенькая істужка рэчка Цьвяроза, паміж балоцца парослага лазняком ды вольхаю.

Чаму і навошта гэтая істужачка вяды называецца рэчкаю Цьвярозаю і чаму Галышкі заместа таго, каб пабудавалі ў даліне бліжэй рэчкі зьвілі свае гнёзды на пашчанай горцы, ніхто яшчэ не даведаўся.

У сувязі з гэтым парадзілася легенда, якая ходзіць тут, як жывое апавяданьне, і ў праўдзівасьці яго ніхто не сумняваецца. Легенда гавора, што першы чалавек, які залажыў асаду на месце вёскі Галышкі меў рамагус у нагах, дык толькі дзеля гэтага, выбіраючы мясьціну для жылля, як можна сушышу, асеў на горцы. Разумеецца, што яго наступнікі, хоць і без рамагусу, але не хацелі, ці мо' не маглі перасяляцца ў даліну і пашыралі асаду на горцы.

Адносна рэчкі Цьвярозы, дык пераказвалі гэткае апавяданьне. Быццам адзін малады хлапец Зьмітрук захаўся ў прыгожанкую дзяўчынку Алесю з Арлоў, з вёскі, якая стаіць на другім беразе рэчкі, за тры вэрсты на поўнач ад Галышкоў.

Прыгожасьць псуе чалавека, гэтак гавораць у тых вёсках. Гэтая приказка паўстала ад таго часу калі была ахрышчана, дагэтуль безмянная рэчка Цьвяроза; ад таго здарэньня, якое дало ёй гэтакі назоў.

Алеся, Зьмітрукова каханка, мела тварык, зусім падобны на малюнк, якімізначаюць ангелаў. І хто-ж мог-бы паверыць гэтаму, што Алеся з ангельскім тварыкам, мела сэрца з капрысным пачуцьцём. Але-ж ці вінавата яна ў гэтым, што прырода дала ёй прыгожасьць тва-

ру на тое, каб яна, гэтая прыгожасьць сталася прычынаю, якая пакалечыла яе маладую душу.

Было ўсё вельмі проста і дзіўна... Алеся, як і ўсякая дзяўчына, рана пачала думаць аб тым, каб найсьці сабе пару. Пачалося ад ідэалу. Яна думала пакахаць таго, хто пакахае яе, адказаць першым на першае каханьне. І болей нічога. Багацьце не маніла яе, турботы жыцьця ня страшылі. Чалавек ня можа прапасьці: ён заўсёды і ўсюды, калі толькі будзе працаваць, здабудзе кавалак хлеба, гэтак камбінавала Алеся сваім маладым розумам.

І ўсё было-б добра, калі-б ня сталі на яе жыцьцёвым шляху дзьве рэчы: спакуса і... ма-на. Спакусу пакінулі ёй людзі, а ману радзіла спакуса. Калі толькі Алеся падрасла, дык яе прыгожанькае аблічча зьвярнула на сябе ўвагу людзей, якія не цэрамоніліся выказаць гэта. Пахвала, якую чула Алеся ад людзей, параджала ў ёй думку, што яна і запраўды лепшая ад іншых. А калі гэтак, дык і хлапец, якому яна аддасць сваё каханьне і самую сябе, павінен быць лепшым за другіх. І на гэтай плошчы разыграліся дзьве трагедыі. Доўга не магла Алеся выбраць сабе на сэрцу, хоць хлапцы прыхіляліся да яе, як мухі да мёду. Не находзячы лепшага, Алеся неяк быццам пагадзілася з тым, што трэба кахаць Зьмітрука з Галышок, з якім зазнаёмілася яна на Вадахрышчы.

Усім сваім розумам і пачуцьцём аддаўся Зьмітрук Алесі і... атрымліваючы на прывітаньне спагад ня мог пражыць дня, каб ня ўгледзіць каханую Алесю. А Алесю, і кахала і не... сама добра ня знала!...

Гады неяк уцякалі, трывога агартала яе, каб не засядзецца дзяўчынаю. Дрэнна будзе, калі міне 20 гадоў дзяўчынаю!... Тады можна астацца старою цёткаю без красы, бо дзявочая краса, па яе думцы, толькі да 20 гадоў...

І вось — з аднаго боку пэўнасьць, што яна лепшая ад другіх, а цераз гэта ня можа ісьці замуж абы за каго, а з другога боку страх засядзецца дзяўчынаю разрываў пачуцьцё, баламуціў розум і не даваў магчымасьці прыстаць да берагу.

І гэтак стукнула такі Алесі ў дзявочым стане круглая дваццатка!... А стукнуўшы парадзіла новае пачуцьцё, што, калі выходзіць

замуж, дык за гэтакага, каб быць забяспечанай матэрыяльна. Матэрыялізм перамог ідэальнасьць юнацкіх думак. Дык толькі дзеля гэтага, калі панскі эканом з майнтку адчыніў дзьверы і пераступіў парог Алесінае хаты, каб... забраць Алесю, яна ахвотна аддалася яму і не асталося ў яе сэрцы нічога для Зьмітрука, якога калі-некалі ўсё-ж такі кахала!...

І калі Зьмітрук прышоўшы пад Алесіную хату, каб, як заўсёды, пабачыць сваю найдаражэйшую Алесю, даведаўся, што Алеся ўжо не яго, дык горача сталася на сэрцы і цёмна у галаве. Зьмітрук, сам ня свой, вярнуўся і пашоў назад, цашоў страціўшы найлепшае на сьвеце. Па дарозе з Арлоў у Галышкі трэ' было пераходзіць кладаю цераз рэчку... Свабодна і лёгка заўсёды пераходзіў Зьмітрук, але сёньня пасьлізнуўся... Пасьлізнуўся на кладцы, гэтак сама як і ў жыцьці, але пасьлізнуўся на кладцы дзеля таго, каб падняцца у жыцьці. Зьмітрук пасьлізнуўшыся упаў у рэчку... Выкупаўшыся ў яе халоднай вадзе, ён адчуў, што ня толькі цела, але і сэрца пахаладала, а ў галаве паясьнела. Часта здараецца гэтак, што не чакае здарэньне зрабіць раптоўны і радыкальны пераварот на лепшае у псыхіцы чалавека... Гэтак сталася і з Зьмітруком. Ён быў п'яны, але рэчка зрабіла яго цьвярозым, за гэта ён ахрысьціў яе гэтым іменем. Алеся ня была пчасьліваю замужам, бо сэрца ня мела пачуцьця - каханья, ідэалізм і матэрыялізм двоілі яго. А нарэшце давяло сэрца Алесю да рэчкі Цьвярозы, каб у яе халодных і чыстых хвальках найсьці вечны спакой.

Пісаць аб гэтым больш ня буду, бо не бяру мэтаю майго апавяданья гонюю трагэдыю. Ёсьць на гэта нешта іншае; вось яно.

Вялікі кавалак часу прайшло ад таго здарэньня, многа валы ўцякло ў рэчцы цьвярозы. Вёска Галышкі дажыла да нашых дэён. Беды, няшчасьці, цяжары, турботы, нэндза і галіпа не абмінулі Галышкоў. Усе сучасныя жорсткія красачкі растуць на яе пяшчанай горцы, сярод хатаў ня маючы ні ценю, ні зацішку...

Можа з дзесятага пакаленьня па Зьмітраку ў сучаснай вёсцы Галышкох жыве Тамаш і Пятрук — маладыя хлапцы. І іх сэрцы, як некалі сэрца Зьмітрука, поўнае, паўню-

арганізацыяў не прыслала сваіх прадстаўнікоў. Праўда, на дзень раней агульнага сходу Камітэту адбыліся арышты, што вельмі няпрэмыным рэчам адбілася на сяброў прысутных на агульным сходзе, але ярка арыштавання ня былі сябрамі Камітэту і затым арганізацыі маглі або прыслалі сваіх прадстаўнікоў, або прасіць аднаго схода. Калі гэта ня было зроблена, дык сход зусім у праве быў лічыць сябе правамочным і выбраць прэзідыум Камітэту.

Новавыбраны прэзідыум на чале з агульна паважаным сэн. Багдановічам, як асобай бесстаронняй, пэўна-ж зьвернецца да арганізацыяў, якія не прыслалі сваіх прадстаўнікоў на агульны сход, з прапозыцыяй прыслаць сваіх прадстаўнікоў у Камітэт. Той ці іншы адказ на гэтую прапозыцыю будзе гаварыць аб тым, на колькі магчыма супрацоўніцтва ў Камітэце паміж існуючымі ў Вільні беларускімі арганізацыямі. Ня будзем старацца адгадаць становішча тых арганізацыяў. Недалёкая будучына адкажа на гэта. Але бяспэчліва вывесіцца, на сколькі беларускія арганізацыі чуюць між сабой свайство і на сколькі могуць яны супрацоўнічаць супольна ў рамках хаця-б Беларускага Нацыянальнага Камітэту.

Канчаючы на гэтым увагі адносна абнаўленьня Камітэту, можам толькі ад душы пажадаць Камітэту карыснай працы на полі аб'яднаньня сапраўды беларускіх нацыянальных арганізацыяў!

Няхай-жа нарэшце беларускае грамадзянства мае сваё нацыянальнае прадстаўніцтва ў асобе Віленскага Беларускага-Нацыянальнага Камітэту!

С я б р а .

3 жыццця Польшчы.

Справы змены выбарнага закону.

Новы праект змены выбарнага закону апрацаваў пасол Попель. Гэты праект будзе разглядаць Канстытуцыйная падкамісія. Праектуюцца такія змены, каб пры новых выбарах у Сейм і Сэнат забяспечыць польскасць на нашых і ўкраінскіх землях. Згодна гэтаму праекту некаторыя выбарчыя акругі на ўсходніх „крэсах“ злучаюцца. Падрыбныя весткі праектаў падамо пасля разгляду яго падкамісіяй.

У справе адказу на ноту Саветаў.

З Масквы прыехаў у Варшаву польскі пасол п. Патэк і канфэраваў з марш. Пілсудскім і мін. Залескім у справе адказу на дру-

гую савецкую ноту з прычыны забойства Войкава. Пасол Патэк у гутарцы з прадстаўнікамі прэсы сказаў, што яго перагаворы з савецкімі камісарам Чычэрынным — на добрым шляху. Магчыма паразуменьне, а нават і ўзнаўленьне перагавораў аб узаімнай гарантыі бяспэчасьці.

Загранічная пазычка.

Амерыканскі банковы консорцыум падпісаў умову аб пазычцы для Польшчы на 15 мільёнаў даляраў. Прадстаўнік польскага ўраду падпіша пазычку гэтымі днямі.

Як ведама, польскі ўрад з самага пачатку хацеў пазычыць аж 150 мільёнаў даляраў, але-ж некай вышля, што фактычна здзейсніў толькі 10 проц. сваіх жадаваньняў. Ёсьць весткі, быццам вялікую пазычку Польшча атрымае ад Амерыкі ў восень г. году.

Весткі з Лодзі.

Паміж работнікамі і працадаўцамі на ткацкіх фабрыках ідуць спрэчкі аб вопусках на летні адпачынак. Работніцкіх дамаганьняў працадаўцы ня хочуць задаволіць. Часткова спрэчкі ліквідуюцца пасярэдніцтвам інспектара працы.

Па загаду камісара ўраду сканфіскавана часопісь вольнадумцаў за артыкул „Пагроза вайны“. Выдаўцы вольнадумцы цягнуцца да судовага адказнасці.

З Лодзі паведамляюць, што па загаду ваяводзкае ўлады, сьпісак П. П. С. левіца пры выбарах у меставую раду ў Згержы і ў Аворкаве ўневажаюцца, дзеля таго што заўважаны на сьпісах кандыдаты, якія былі каранены за антыдзяржаўныя выступленьні.

Град у Галіцыі.

Гэтымі днямі паміж Львовам і Перамышлем у Галіцыі прайшла страшэнная навальніца з градам. Град зьнішчыў пасевы. Бура таксама наварыла многа шкоды; у іншых мясцовасьцях разваліла будынкі...

Са зборніка трыалетаў:

„Мудра прыгаворка — салодка і горка!“

Просты ў шчасьці — горды,
у няшчасьці-ж — гліна,
як шчасліў, дык цьвёрды —
просты ў шчасьці горды.

Роўны ўсім, ня цьвёрды
іншы ёсьць мужчына;
просты-ж ў шчасьці — горды,
у няшчасьці — гліна. —

(З кітайскага).

кае каханьня, але ня толькі каханьня да прыгожых дзяўчынак, іх сэрцы маюць іншае пачуцьце, — каханьне да сваёй роднай Айчыны-Беларусі. І на службу ёй, яны ахвяравалі сваё жыццё. Памочнікам у гэтым зьяўляецца ім друкаванае роднае слова. Кожную нядзелю яны атрымоўвалі з пошты беларускія газеты... Кожную газету яны прычыталі аж да подпісі рэдактара і радаваліся над тым, што радаснага нахадзілі і, хоць з болькаю ў сэрцы, але бадзёра спатыкалі калі, што нахадзілі смутнага і тужлівага, а гэтага апошняга, дык спатыкалася найбальей.

І гэтак вась дачакаліся таго, калі надшоў час перавыбараў самаўрадаў. Адаючы павягу, разумеючы справу і значэньне самаўрадаў, яны пільна пачалі сачыць за сытуацыяй перавыбараў і прыслухоўвацца, што скажа беларускі цэнтр.

Надыходзілі весткі адна за другімі... З клікамі да дзейнага ўдзелу ў выбарах... І калі паліафілы трубілі аб каханьні да хлебадаўцаў, дык „Сял. Ніва“, як і заўсёды і ўсюды, і на гэты раз, адкідаючы ўсякія арыентацыі, клікала выступіць на выбарах — нацыянальным фронтам. Бо хто-ж як ня сам Беларусь для сябе можа быць і ёсьць запраўды найлепшым прыцелем?!... Пятрук і Тамаш чакалі, што скажа аб выбарах „Наша Праўда“. Яны да гэтага часу, некай давэралі яе кіраўніку і часта сумавалі, калі чыталі на старонках „Нашае Праўды“ і „Сял. Нівы“ заядлую і жорсткую палеміку. Сумавалі дзеля таго, што сымпатызавалі абом гэтым часопісам і не ведаючы каму аддацца аканчальна разьдзіралася па чуцьце, рвалася на кавалкі сэрца.

Але настаў судны дзень, які прыбіў іх човен да берагу... Сталася гэта тагды, калі, каб скампрамітаваць „Сял. Ніву“, „Наша Праўда“ напісала, што трэба адкінуць беларускі нацыянальны незалежніцкі фронт, ды ісьці адзіным фронтам працоўных. Ня маючы ў сэрцы нічога апрача спагады да працоўнага чалавека, бяз розніцы хто-б ён ня быў, Пятруку і Тамашу зрабілася нудна, ад словаў „Нашае Праўды“, бо успомнілі яны пяярэдня выбары, якія прайшлі пад лэзунгам „працоўных“ дык, цераз гэта, працоўныя асаднікі папаўшы ў са-

маўрад іх воласьці, паказаўшы свае шавіністычныя зубы навучылі іх, што значыць аднацца... Не, кажа Пятрук, на гэты раз „Наша Праўда“ залгалася. Але, пацьвердзіў Тамаш, у „Нашае Праўды“ няма праўды.

Добра, яна кажа ісьці адзіным фронтам бяз розніцы нацыянальнай прыналежнасьці, гэта вельмі прыемна, але толькі на яе старонках, што тычацца нашага жыцця, нашай сучаснасці, дык гэтыя словы зьяўляюцца толькі казкаю пра белага бычка... Тое, што скажам для прыкладу, радны нашае гміны Кароль Шыманскі працоўны ў гэтым ня можа быць сумліў, але тое, што ён ніколі не спагадаў Беларусам гэта таксама праўда. Дык не, праўда „Нашае Праўды“ няхай астаецца толькі ёй самой, а мы ведаем, што Пятрук, кажа Тамаш — давай арганізаваць сялянства, каб яно выбрала ў самаўрад на гэты раз сваіх працоўных сялян-Беларусаў.

Як згаварыліся так і зрабілі.

Энэргічна і дзейна павялі яны выбары, увайшоўшы ў кантакт з іншымі вёскамі, а цераз тры тыдні выясьнілася, што самаўрадаў тае воласьці да якое належала вёска Галышкі, будзе кіраваць дзесяць беларускіх сялян і адзін Барка з мястэчка.

Рашэньне, якое ўзялі на гэты раз Пятрук і Тамаш ня было прыпадкавае. Не, на гэта ёсьць свае гісторыі. Не абышлося тут бяз рэчкі, якая некалі ацьверазіла Зьмітрука, як аб гэтым гаворыць лягэнда, а нядаўна ацьверазіла Пятрука і Тамаша. Яны гэтак зжыліся самі з сабою, што былі ўсюды разам і па палавіне дзялілі і радасьці і гора. Гэта добрае рэч, бо ня можна ад церамернае радасьці ўпіцца, а ад вялікага гора надламацца, калі ёсьць з кім падзяліць іх.

Прыезджы, недзе аж з пад Каліша Вінцэнт Длугавэнт выдаваў сябе за камуніста. Ён вечна тлумачыў, што ўсё тое, што толькі ёсьць на сьвеце, дык зьяўляецца ня чым, а супольнаю ўласнасьцю ўсяго чалавецтва. Пекныя словы хораша зычалі ў яго „камуністычных“ вуснах, але шыла паказала сябе.

Некай аднаго разу ўзяўшы сетку Пятрук і Тамаш пашлі, каб у рэчцы злавіць якую рыбіну. Маглі яны абыйсьціся і бяз гэтага, але

Што дзеецца ў сьвеце?

Францыя.

Францускаму ўраду пагражае адстаўка, з прычыны званьня машэнскім спосабам з вострагу ройліста Леона Додэ, якога ніяк ня можа знайсці французская паліцыя. 1000 французскіх паліцэйскіх шукаюць Леона Додэ, а ён ня глядзячы на гэта зьмясьціў некалькі артыкулаў у газэце. Паліцыя арыштавала рэдактара газэты, але-ж рэдактар ня выдае Л. Додэ.

Ёсьць весткі быццам Леон Додэ нахадзіцца ўжо ў Лёзанне, знача за граніцаю Францыі; аддавацца ў рукі правасуднасьці Леон Додэ ня хоча.

Радавы Саюз.

Троцкі, які займае апазыцыйнае становішча да сучаснага савецкага ўраду, якім кіруе Сталін, абвінае Сталіна ў здрадзе запавядзям Леніна, прыпісвае яму контррэвалюцыю. Апошнімі часамі апазыцыя пад кіраўніцтвам Троцкага і Зіноўева ізноў энэргічна і старанна працуе.

Апазыцыя тайна выдае свае газэты і агітуе проці сучаснага савецкага ладу.

Нельга іпчэ прадбачыць вынікаў з гэтых спрэчак у камуністычнай партыі. Магчыма, што будучы ўнутраны разрухі. Апазыцыя слабая тым, што яе верхаводы Троцкі і Зіноўеў зьяўляюцца жыдамі, дык работнікі і сяляне, якіх бязумоўна большасьць ня вераць ім, а лічаць трымацца лепш сучаснага парадку. Урадовыя камуністы выіграваюць на антысэмітызьме расейскага народу.

Нобелеўская прэмія.

З году ў год выдаецца нагорода, так званая Нобелеўская прэмія таму, хто за прошлы год найбольш папрацаваў для міру. Хто найбольш стараўся не дапусьціць да ваеннай калатні паміж народамі.

Сёлета гэтую прэмію выдалі нямецкаму міністру замежных справаў Штрэзэману.

З прычыны гэтага Штрэзэман на паседжаньні Нобелеўскага Камітэту ў Норвэгіі, у прысутнасці Нарвэскага Караля Гаакона сказаў прамову ў якой зазначыў: „Я перакананы, што іменна тыя, хто перажыў вайну на фронце, хто бачыў вайну ў яе вялікасьці і ў яе жаху, зьяўляюцца насіцелямі новае будучыны, будучага спакою“.

цікавасьць і ахвота проста, дзеля спорту, пры казалі ім зрабіць гэтак. І тут то Длугавэнт сьцьвердзіў, што ён камуніст тагды, калі браць сабе чужое, але калі аддаць сваё, дык не, брат, дудкі!.. Разумеецца, што як толькі хлопцы ступілі некалькі крокаў ракою да якое меў права Длугавэнт, дык адразу Вінцэнт маючы ў руках дубальтоўку змусіў іх аддаць яму сетку. Мала гэтага, на другі дзень пратакол... і пльві справа. Тая справа пачатак якой дала рэчка цьвярозая... за справу з Длугавэнтам прышлося нашым героям адбыць па тры дні арышту пры воласьці і калі яны адбывалі гэта, дык сталіся сьведкамі здарэньня. Адбывалася паседжаньне валасное рады. Разглядалася дзьева справы, аб падзеле запамогі на пасеў жыта і аб лятнічым тыдні, г. зн. аб грамадзкай дапамозе на будову паветраннага флоту. Дзякуючы прапановам і нажымам з боку чужацкіх элемэнтаў некалькі беларускіх галасоў ня мелі ніякае вагі, а гэтакім чынам Янку Глебыша пазбавілі права на атрыманьне дапамогі, толькі таму, што ён у часе выбараў да Сейму агітаваў, каб галасаваць за паснастку, але-ж калі разглядалі справу аб дапамозе на паветраны флот, дык прынялі прапанову Шыманскага аб ападаткаваньні ўсяго жыхарства воласьці і ад гэтае прымусова-ахвярнае павіннасьці Янку Глебыша ня выключылі.

Разумеецца, што запамогі на пасеў асадніку Яроўскаму прызналі, хоць ён атрымаў і бяз гэтага мінуўшаю вясною 1.200 злотых.

Жыцьцё вучыць людзей, гэта найлепшая школа і калі „Наша Праўда“ кажа Тамаш кліча нас, каб мы пакахаліся з чужацкім шавінізмам, які ідзе да нас пад маскаю, каб праглынуць, дык гэтага ўжо даволі, каб дазнацца, што „Наша Праўда“ не зьяўляецца „Нашаю“ і ня ёсьць „Праўдаю“, а зьяўляецца левым крылом баламуцтва адзінага шляху з паліафільскім „Беларускім Днём“. Бо-ж кіраўнікі і „Нашае Праўды“ і „Беларускага Дня“ — старыя прыяпелі.

Скарга.

НАВИНЫ.

— Агульны сход Беларускага Нацыянальнага Камітэту ў Вільні. 2 г. ліпня адбылося сабральне прадстаўнікоў ад віленскіх беларускіх устаноў у Нацыянальнага Камітэту.

На сабральне былі запрошаны:

- 1) Т-ва Беларускае школы,
- 2) Беларускі Сялянскі Саюз,
- 3) Беларуская Хрысьціянская Дэмократыя,
- 4) Беларускі Коопэратыўны Банк,
- 5) Беларускае Навуковае Таварыства,
- 6) Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры,
- 7) Таварыства „Пагоня“,
- 8) Беларускае каталіцкае духавенства,
- 9) Беларускае Выдавецкае Таварыства,
- 10) Беларускі Студэнскі Саюз,
- 11) Беларускае Таварыства помачы ахвярам і пацярцёўшым ад вайны,
- 12) Беларуская Друкарня ім. Фр. Скарыны і
- 13) Беларускі Пасольскі Клюб.

Згодна раней устаноўленага статуту, кожная палітычная партыя павінна прыслаць па 3, а грамадзкія інстытуцыі па 2 прадстаўнікі.

На сабральне зьявіліся прадстаўнікі наступных арганізацыяў:

- 1) Беларускі Пасольскі Клюб—2 прадст.,
- 2) Беларускі Сялянскі Саюз—3 пр.,
- 3) Беларуская Хрысьц. Дэмократыя—3 пр.,
- 4) Беларускі Інстытут Гаспадаркі і Культуры—2 пр.,
- 5) Т-ва „Пагоня“—2 пр.,
- 6) Беларускае катал. духавенства—1 пр. і
- 7) Беларуская Друкарня ім. Фр. Скарыны—2 прадстаўнікі.

Рэшта інстытуцыяў прадстаўнікоў не прыслала.

Па сьцьвярджэньні мандатаў выясьнілася, што зьявілася 15 прадстаўнікоў з агульнае лічбы 27 запрошаных, а гэтакім чынам сабральне лічыцца правамоцным.

Сабральне адчыніў пасол Ярэміч і запрапанаваў выбраць старшыню і сэкратара сабральня.

Старшыню сабральня выбралі сэн. Назарэўскага і сэкратаром гр. С. Сьвістуна.

Справаздачу за мінулы час працы Беларускага Нацыянальнага Камітэту зрабіў пасол Ярэміч, які ахарактарызаваў час паўстаньня Нацыянальнага Камітэту, мэты і парадак працы зазначыў, што апошнімі часамі праца Нацыянальнага Камітэту, дзякуючы бяздзейнасьці яго прэзідыуму, замёрла, дык і зьяўляецца заданьнем сёньняшняга сабральня гэтую працу ажывіць. Вось гэта і пабудзіла некаторых прадстаўнікоў Камітэту склікаць сабральне.

Сабральне паставіла выбраць прэзідыум тайным галасаваньнем, у рэзультаце аказаліся выбранымі: на старшыню Беларускага Нацыянальнага Камітэту ў Вільні сэнатар В. Багдановіч і сябрамі пасол Ярэміч і гр. П. Каруза. Сялібу Беларускага Нацыянальнага Камітэту паставіла перанясці з Віленскай 12—6 на Людвісарскую 1—19.

Адносна тых інстытуцыяў, якія былі запрошаны, але не прыслалі сваіх прадстаўнікоў на гэтае сабральне паставіла: Даручыць новаму прэзідыуму яшчэ раз зьвярнуцца да тых інстытуцыяў і арганізацыяў, якія былі запрошаны, але не прыслалі сваіх прадстаўнікоў на гэтае сабральне з прапановаю, каб яны прыслалі сваіх прадстаўнікоў вызначыўшы на гэта тэрмін. Калі інстытуцыі згодзіцца з прапановаю прэзідыуму, а іх прадстаўнікі гэтага жадаюць, дык сабральне лічыць дапусьцімым склікаць новае сабральне.

На гэтым сабральне Беларускага Нацыянальнага Камітэту ў Вільні закончылася.

— **Вострабрамская ўрачыстасьць у Вільні.** У нядзелю 2 г. ліпня адбылася каранацыя абразу Божай Маткі ў Вострай Браме.

Сама каранацыя выяўлялася ў тым, што да абразу далучылі залаты вянок Карону. І вось, з прычыны гэтага гатовілася вялікая ўрачыстасьць, а разам з гэтым і польская маніфэстацыя.

Беларусы і Літвіны ў урачыстасьцях удзелу ня бралі.

На ўрачыстасьць прыехаў Прэзыдэнт Рэспублікі п. Масьціцкі і марш. Пілсудскі.

Але-ж ня гэтак робіцца, як хочацца, бо ў той самы дзень з самай раніцы пашоў дождж. Дык дзеля гэтага адбылася каранацыя без спадзяванага ліку людзей і пышнасьці. Ня гэтак, як хацелася яе ініцыятарам.

СЯЛЯНЕ! Аб нарушэньні закону пры выбарах падавайце пратэсты!

Да нас пішуць.

Лякарская дапамога.

У м. Пружанах ёсьць „гэдова“ лячніца; гэта адзіная лячніца амаль на ўсю акругу і часта да лячніцы за 30 кілямэтраў прыходзіцца ехаць хворым сялянам. Звычайна, пры гэтых умовах селянін толькі рукою махнецць ды здасца на... волю Божую.

Калі-ж, ня баючыся памёрці, у гэткай падарожы, хворы дабярэцца да Пружаны, дык і там ягс чакаюць неспадзеўкі, як грэшную душу перад Эдэнам.

Прыходзіцца доўга чакаць пакуль дайдзе чарга зьявіцца да доктара на прыём, а найчасей, дык урадовыя часы прыёму канчаюцца; тагды ужо трэба ісьці на прыватную кватэру да таго-ж самага ўрадовага доктара, якая знаходзіцца 10 крокаў ад лячніцы.

Розніца ў гэтым такая, што замест 1 зл., як паложана браць у ўрадовай лячніцы, доктар возьме 10 злотых па прыватнаму.

Вельмі пажадана, каб самаўрады зацікавіліся гэтаю справаю ды каб спынілі прыватную ігру ўрадовых асобаў на людзкім няшчасці.

О са.

3 жыцьця вёскі Дабучына.

(Пружанскі павет).

Сама вёска Дабучына даволі вялікая. Сяляне зусім бедныя.—Некалі добра жылося, калі яшчэ было на чым жыць. Прычына беднасьці—малазямелье. Не аджылі яшчэ ад зруйнаваньня сьвятовае і бальшавіцка-польскае вайны. Вёска стаіць на самым шляху ля шасы. Што рабіць? сяляне жадаюць пераходу на хутары; прыяжджаў зямельны камісар нават ужо разоў тры; сяляне прасілі прырэзкі зямлі малазямельным хоць на выдат. Першы раз згадзіўся камісар прырэзаць зямлі ад суседніх маёнткаў 70 гект. На другі раз ужо менш, на трэці раз зусім нічога не сказаў. Між сялянамі ідзе спрэчка, адны кажучь, што пераходзіць на хутары трэба цяпер, другія што трэба пачакаць. Ня ведама што выйдзе, магчыма, што перайдуць.

Маладзі шмат, нажалі наша маладзь яшчэ ня ўся акуратна адносіцца да свае кніжкі і газэты, але з часам і яны апамятаюцца. Шмат яшчэ ёсьць зусім распусных хлапцоў, ну, але што-ж ім зробіш? Сьвядомая маладзь залажыла гурток Беларускага Сял. Саюзу. Ёсьць асьветна-культурны гурток Бел. Інст. Гасп. і Культ., толькі неяк ня можам павясьці працы, усьцяж нейкія непаразуменьні між пружанскім староствам. Староста ставіць перашкоды. Шмат прыходзіць беларускіх газэтаў: „Сял. Ніва“, „Наша Праўда“, „Маланка“, (цяпер ужо два месяцы як няма). Нарэшце „казённая“ п. Паўлюкевіча смярдзюха „Бел. Слова“ і Умястоўскага „Беларускі Дзень“. Літэратурныя гаспадарча-навуковыя часопісі так сама часам прыходзяць.

Напрыемна што сварацца паміж сабою „Сял. Ніва“ і „Наша Праўда“. Але больш менш, з усяго відаць, што „Наша Праўда“ чапляецца бяз прычыны да „Сял. Нівы“. Дзеля гэтага няма аднасьці і на правінцыі, няма адзінага нацыянальнага шляху.

Калі-ж мы ў згодзе сьмела станем працаваць, каб праца жыва закіпела і прыспышыла долі час!

Малады беларус.

Пісьмо у Рэдакцыю.

Паважаны Грамадзянін Рэдактар!

Будзьце ласкавы зьясьціць у Вашай часопісі гэтае пісьмо.

У імя праўды протэстуем проці правакацыйнай карэспандэнцыі ў № 19 8.VI.27 г. „Наша Праўда“, якую напісаў нейкі правакатарданосчык „Збышка“ пад загалоўкам „Інстытут рассяваньня шапак“.

Вось гэтае няўдалае выступленьне, якое робіць карэспандэнт у „Нашай Праўдзе“ паказвае, што гэта чалавек, які ня мае грамадзкага пачуцьця, шкоднік беларускай рабоце і маральна нізка стаіць.

У нашай бібліятэцы ёсьць каля 200 кніжак і пераважна беларускія (ціж не карысныя яны сялянству?) Лік сяброў даходзіць да 30 асобаў. Парадак у бібліят. якнайлепшы і ніхто ніякага балагану ня ўстраівае

(Сьледуюць подпісы).

Радашковічы 12.VI.27 г.

Ад рэдакцыі: Тэндэнцыйная карэспандэнцыя „Збышка“, найлепш ахарактарызуе, як самога карэспандэнта, гэтаксама і газэту „Наша Праўда“, якая толькі тое робіць, што вышуквае спосабы, каб шкодзіць беларускаму нацыянальнаму руху.

НАШАЯ ПОШТА.

Кухарчыку Ігналю. Газэту ўвесь час Вам пасылаем. Па атрыманьні Вашай адкрыткі падалі рэкламацыю.

А. Казёл, А. Церэшка: пасылаем па 1 пробным нумары.

Дасталі ад:

Скарыны Мікалая 3 зл.

Сенькі Сымона, Амельянова Ігнася па 2 злоты.

НАВАГРАДЗКАЯ Беларуская 8-х кл. Гімназія

Прырода-матэматычнага Тыпу

(I, II і III кл. атрымалі няпоўныя правы павястковых гімназіяў).

Даводзіць да ведама грамадзянства, што прыймавыя экзамены вучняў на 1927—1928-школьны год у-ва ўсе клясы Гімназіі адбудуцца восеньню: ад 1-га да 10-га верасьня.

Заявы аб дапушчэньні дзяцей да экзаменаў падаюць бацькі або апякункі.

Да заявы трэба далучыць:

- 1) Мэтрыку аб нараджэньні,
- 2) Пасьведчаньне доктара аб прышчэпэвоспы.

3) Дакумэнты аб папярэдняй адукацыі, калі паступаючы вучыўся ў якой школе.

Жадаючы паступіць у 8-ю клясу, або перавясціся з іншаў гімназіі ў гэтую клясу, павінны зьявіцца з просьбаю „Do Kuratorjum Okręgu Szkolnego Białostockiego w Białymstoku“ аб дазvole, далучыўшы да паданьня вышэй абазначаныя дакумэнты.

Пры Гімназіі ад 8-га красавіка г. г. існуе на кошт ураду інтэрнат для хлапцоў і дзяўчат паасобку, на наступных варунках:

Памешканьне, апал, сьвятло, жалезнае ложка, прыслуга і наагул ўся абстанова—бесплатна; пасьцель-жа і бялізна ўласная.

На ўтрыманьне бярэцца ў месяц:

- 1) 24 кг. жытняй мукі,
- 2) 4 кг. пшанічнай мукі,
- 3) 4 кг. круп,
- 4) 2 кг. сала,
- 5) 32 кг. бульбы.

Па жаданьні бацькоў, замест прадуктаў можа быць плата ў грашоў, наводле каштоўнасьці гэтых прадуктаў.

Заняткі ў гімназіі пачнуцца 1-га верасьня.

Дырэкцыя.

РАДАШКОЎСКАЯ 8-х кл. коадукац. Беларуска Гімназія гуманістычнага тыпу

пацаець да ведама, што заявы аб прыёме ўваўсе клясы можна складаць у канцэлярыі гімназіі штодня, апроча дзён сьвяточных, ад 12-ай да 14-ай гадзіны або прысылаць па пошце на наступны адрэс:

m. Radoszkowice, pow. Mołodeczański,
Plac Kościelny 2.

Да заявы трэба далучаць мэтрыку аб нараджэньні і, калі ёсьць, дакумэнт аб папярэдняй адукацыі.

Уступныя экзамены ўвосень адбудуцца ў дні ад 29 жніўня да 10 верасьня.

Апошняя станцыя па чыгунцы — Аляхновічы (Olechnowicze), ад Радашковічаў 8 кілём.

Дырэкцыя.

УВАГА!

УВАГА!

Беларускі Народны Тэатр.

Вышла з друку кніжка першая для БЕЛАРУСКАГА НАРОДНАГА ТЭАТРУ

СЦЭНІЧКЫЯ ТВОРЫ

БОТЫ, МКІТАЎ ЛАПАЦЬ, ПАКОЙ
У НАЙМЫ, ЧОРТ І БАБА,

Цана 1 зл. 20 гр.

З упісной перасылкай цана 1 зл. 65 гр.

Выпісаць можна, прыслаўшы ўсю суму, або задатак ня меншы за 50 гр.,

з кнігарні „ПАГОНЯ“

Wilno, Zawalna 7.